

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 21.848 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore

van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 8 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie-en asielbeleid van 8 september 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart staatloos te zijn en geboren te zijn in 1957 te Kameshli.

Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 29 december 2006, verklaart er zich dezelfde dag voor het eerst vluchteling. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt de asielaanvraag van verzoeker bij beslissing van 4 juli 2007, verstuurd op 6 juli 2007. Bij arrest van 16 oktober 2007 met nummer 2.644 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen.

Op 18 december 2007 reikt verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten uit aan verzoeker.

Op 18 februari 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 22 april 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot de weigering van in overwegingname van de asielaanvraag. Bij arrest van 11 september 2008 met nummer 15.783 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het door verzoeker ingestelde annulatieberoep.

Op 22 mei 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 10 juni 2008 neemt verweerder de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 4 juli 2008 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 8 september 2008 neemt verweerder de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die hem dezelfde dag ter kennis gebracht werd. De beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…) Overwegende dat betrokkene op 29/12/2006 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 09/07/2007 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan zijn asielrelaas; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 16/10/2007 de beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 18/02/2008 een tweede asielaanvraag indiende die op 22/04/2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’; betrokkene op 22/05/2008 een derde asielaanvraag indiende die op 10/06/2008 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’; betrokkene op 04/07/2008 een vierde asielaanvraag indiende; betrokkene bij zijn vierde asielaanvraag expliciet verklaart dat hij geen nieuwe elementen heeft toe te voegen; betrokkene verklaart dat hij medische problemen heeft; het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort de wet van 29 juli 1991).

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht meent verzoeker dat hij naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht, meer bepaald heeft verzoeker verwezen naar de verklaringen die zijn stiefzoon H.A. aflegde tijdens diens eigen gehoor naar aanleiding van diens vierde asielaanvraag en waarbij hij het geboortebewijs van zijn stiefvader, verzoeker, neerlegde en dat dit werd bevestigd vanuit de Syrische ambassade.

Daarenboven beklemtoont verzoeker dat de problemen waarvoor hij Irak ontvlucht is, nog steeds bestaan, met name dat hij in Irak vals beschuldigd wordt van illegale wapensmokkel. Door zijn illegaal verblijf in Irak als Armeense christen vreest hij dat hij zal worden mishandeld door de Iraakse politiediensten, dat hij niet zal worden geloofd door de Iraakse autoriteiten en dat hij geen eerlijk proces zal krijgen. Het geboortecertificaat bewijst wel degelijk dat zijn origine en geboorteplaats in Syrië gelegen is en dat hij een (etnisch Armeens) christen is. Verzoeker meent dat verweerder ten onrechte het belang van dit geboortebewijs onderschat, gezien zijn eerste asielaanvraag ondermeer werd afgewezen omdat hij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen en gezien zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werd afgewezen omdat hij geen bewijs van nationaliteit wist voor te leggen. Volgens verzoeker beperkt de verweerder zijn problemen dan ook ten onrechte tot medische problemen. Verzoeker verwijt verweerder dat hij hem een cruciale kans ontnemt om tijdens zijn asielaanvraag zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen en op deze wijze tegelijkertijd zijn kansen ondermijnt om alsnog op nuttige wijze een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan ze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de

beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoeker betoogt dat hij wel nieuwe elementen heeft aangebracht, erop wijst dat de problemen waarvoor hij Irak heeft verlaten nog steeds bestaan en stelt dat onvoldoende rekening gehouden werd met de door hem bijgebrachte stukken voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht.

Uit de eerste asielprocedure blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker niet werd aanvaard en aan hem noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er geen enkel geloof wordt gehecht aan zijn verklaring als zou hij sinds 1965 daadwerkelijk in Irak gewoond hebben en aldus wordt er ook geen geloof gehecht aan zijn vluchtrelaas dat zich volledig in Irak zou afspelen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat het weinig waarschijnlijk is dat iemand die al sinds 1965 in Irak woonachtig is en er tot zijn vertrek naar Europa in 2006 zou hebben gewoond, niet in het bezit zou zijn geweest van Iraakse identiteitsdocumenten, hij geen beschrijving kan geven van het document ‘Shahad Jinsjiya’ en nooit gehoord heeft van het voedseldistributiesysteem en het gebruik van voedselrantsoenkaarten, zijn geografische, politieke en sociale kennis uiterst beperkt is en ook zijn kennis aangaande de christelijke gemeenschap in de streek beperkt is. Bij arrest van 16 oktober 2007 met nummer 2.644 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen. Uit dit arrest blijkt dat: *“Aan verzoekers bewering dat hij sinds 1965 in Irak woonde wordt derhalve geen geloof gehecht. Bijgevolg kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas dat zich immers volledig in Irak zou afspelen. Verder legt verzoeker geen enkel begin van bewijs voor van zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn herkomst en zijn reisweg.”* Dit is de essentie van de beslissingen betreffende zijn eerste asielaanvraag.

Ter staving van zijn asielrelaas legt verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag een geboorte – en een doopakte voor, die hij ontving van de Armeens-orthodoxe gemeenschap te Kameshli (Syrië). In het arrest nr. 15.783 van 11 september 2008 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat *“gelet op de beperkte kennis en het feit dat de verzoekende partij sinds 1965 in Irak verbleven heeft ongeloofwaardig is, de kern van haar afwijzing van haar asielaanvraag betreffen en geenszins de geboorte in Kameshli van de verzoekende partij, kon de verwerende partij terecht en op redelijke wijze besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens aanbracht, nu het door haar neergelegde stuk bij haar tweede asielaanvraag geenszins de essentie van de vorige beslissing konden weerleggen. Deze stukken geven alleen de geboorteplaats van de verzoekende partij weer en dat zij gedoopt werd. Aldus kan de verzoekende partij dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de door haar aangebracht nieuwe gegevens de ongeloofwaardigheid van haar relaas kunnen herstellen en essentieel zijn”*.

In het kader van zijn vierde asielaanvraag, tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde verzoeker op de vraag welke de nieuwe documenten zijn die hij aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag, het volgende:

*“Ik heb reeds al mijn bewijzen en documenten voorgelegd tijdens mijn vorige asielprocedure. Ik heb eigenlijk geen nieuwe elementen en blijf bij mijn vorige verklaringen. Ik wil zeggen dat ik erg ziek ben. Ik lijd aan hartkwalen. Ik ben reeds verschillende malen opgenomen in het ziekenhuis. Ongeveer één week geleden werd ik ontslagen uit het ziekenhuis. Ik draag nog steeds de littekens van de naalden. **Wat vreest u indien u zou terugkeren naar uw land van herkomst?** Ik heb al uitgelegd dat ik een staatloze ben. Ik heb geen vaderland. Voor mijn vertrek naar België, leefde ik in Irak. Als ik zou terugkeren naar Irak, zal ik meteen vermoord worden. **Hebt u nieuwe documenten aan te brengen voor uw derde asielaanvraag?** Nee. **Wenst u nog iets toe te voegen?** Wat kan ik zeggen? Ik wil hier graag blijven in België. Dat is een land dat de mensenrechten respecteert, hier heeft een mens een waardevol leven. Ik ben zeer tevreden over België. Voor andere vragen kunt u zich wenden tot mijn zoon.”*

Verzoekers bewering dat hij aldus nieuwe documenten zou hebben neergelegd, door te hebben verwezen naar de geboorteakte die zijn stiefzoon neerlegde, mist feitelijke grondslag. Verzoeker stelde zelf dat hij geen nieuwe documenten had en verwees naar zijn vroegere verklaringen. Daarnaast werpt hij op dat hij ernstig ziek is. Hieromtrent stelt de bestreden beslissing het volgende: *“het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken;”* Verzoeker geeft zelf ook aan dat hij reeds een procedure om medische redenen doorlopen heeft. Hij kan zijn eventuele nieuwe identiteitsbewijzen ook binnen deze procedure voorleggen, verzoeker dient geen asielprocedure te doorlopen om zijn identiteit en nationaliteit te laten vaststellen. Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verweerder geen rekening heeft gehouden. De verweerder kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht noch artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

Verzoeker geeft nog een theoretische uiteenzetting over het feit dat kandidaat-vluchtelingen dienen te kunnen genieten van het voordeel van de twijfel en over de regels van de bewijslast, maar toont hiermee niet aan dat het bestuur ten onrechte heeft geoordeeld dat de aangebrachte elementen niet nieuw zijn en er uit deze elementen geen ernstige aanwijzingen kunnen afgeleid worden voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout bewezen.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat er sprake is van een schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker onderbouwt zijn grief immers met de stelling dat het bestuur het dossier had dienen over te dragen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangezien een verdergaand onderzoek vereist was, maar toont niet aan dat de gemachtigde van de minister zijn bevoegdheden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, te buiten is gegaan. Een verder onderzoek van een herhaald asielerzoek is immers slechts vereist indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn en de gemachtigde van de minister oordeelde op goede gronden dat dit niet het geval was.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, BS 06/10/2006 en de Europese Richtlijn 2004/83.

Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de gemachtigde van de minister de nieuwe asielaanvraag grondig heeft onderzocht in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet om te weten of hem de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. Hij meent dat de verweerder dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve had moeten doen. Verzoeker betoogt nog dat de gegeven motivering in de bestreden beslissing volstrekt stereotiep is in de zin dat er onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekening houdend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan verder niet ingezien worden op welke wijze de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet zouden miskend zijn. Een toepassing van deze artikelen is immers slechts vereist voor zover nieuwe gegevens die konden leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangebracht werden, quod non. Verzoeker kan de schending van deze artikelen niet dienstig aanvoeren.

Waar de verzoeker een schending aanvoert van de Richtlijn 2004/83/EG, stelt de Raad vast dat hij niet preciseert welk artikel van deze richtlijn zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan voldoende precisie dan ook niet ontvankelijk.

In zoverre verzoeker opnieuw de schending van de motiveringsplicht, het principe van de goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en stelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is. De Raad stelt vast, met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.

